

laa for, hvorledes Retsforholdet var her. Jeg skal ikke komme ind paa det, det er meget indviklet, men ved at undersøge det i Udvalget er man kommen til det Resultat, at det var ikke rigtigt at komme med særlige Bestemmelser herom i Forslaget, men at dette Spørgsmaal hørte under Tiendekommissionen som et af de Tvivlsspørgsmaal, der komme til dens Afgørelse.

Jeg skal nu ikke omtale de Ændringsforslag, der ere stillede af forskellige Mindretal, før disses Ordførere have haft Lejlighed til at udtale sig. Der er kun et af dem, som jeg paa Forhaand vil ofre nogle Bemærkninger. Det har det særegne ved sig, at det har samlet alle de forskellige Mindretal om sig, og det er Forslaget om, at Lovforslagets § 4 udgaar. Denne Paragraf giver Finansministeren Bemyndigelse til, naar han maatte anse Pengemarkedet for gunstigt, at optage et Statslaan til hel eller delvis kontant Indfrielse af Tiendebankens Obligationer. Man har ment, at det var for vidtgaaende en Bemyndigelse at give, og derfor have alle Mindretallene baade det ærede Medlem for Assens (Berntsen) og det ærede Medlem for Hurup (N. Andersen) og de to ærede Medlemmer af det socialdemokratiske Parti, der have været Medlemmer af Udvalget, forenet sig om Forslaget om at lade § 4 udgaa. Jeg kan ikke forstaa den Rædsel, der er for denne Paragraf. Den Bemyndigelse til at optage Statslaan, som her gives, er ikke en Bemyndigelse i det blaa, men en Bemyndigelse med bestemte Grænser, ikke en Bemyndigelse til at skaffe Penge til, hvad det maatte behage Ministeriet, men til at skaffe Penge til dette ene Formaal, hvortil Pengene straks blive anvendte, saa snart de indkomme. At der skulde ligge nogen konstitutionel Fare i en saadan Bemyndigelse, kan jeg ikke forstaa, og det forbauser mig saa meget mere, at der kan rejses nogen Opposition imod det, som det jo i og for sig slet ikke er noget nyt; det er jo en Ting, som man meget ofte har set i Love, at de, samtidig med at de anvise en større Udgift, give Finansministeren Bemyndigelse til at udstede Statsobligationer til det Beløb, som Udgiften kræver, altsaa til uden videre at udfærdige Statsobligationer og lade dem sælge og altsaa uden nogen særlig Lov forøge Statsgælden med det paagældende Beløb. Det ærede Medlem for Assens (Berntsen) erindrer ganske sikkert, at i en hel Række Love, som det ærede Medlem og hans

Parti gennemførte i 1894, havde man f. Eks. det Princip. Jeg minder om Loven af 8. Maj 1894 om Privatbaner. Ved denne Lov blev der anvist en Række private Baner, som skulde og kunde bygges — det var Meningen, at de skulde bygges efter denne Lov. Det var meget store Summer, Statens Bidrag drejede sig om. Men i § 8 af denne Lov bestemtes det jo, at Finansministeren uden særlig Bemyndigelse kunde udstede Statsobligationer i samme Omfang, som der blev Brug for Pengene. Det samme blev, saa vidt jeg erindrer, bestemt ved Loven om Godsbanegaarden og ved Loven om Kystbanen. Og i selve den Tiendeafløsningslov, som det ærede Medlem var med til at føre igennem, finder man en Bestemmelse af samme Kaliber, nemlig at der kan udstedes Statsobligationer for den Gæld, som Staten maatte komme i i den Anledning. Jeg kan derfor ikke forstaa, at denne Bestemmelse har vakt en saadan Opposition, og at de ærede Mindretal have kunnet samle sig i Modstand imod den. — Jeg skal tillade mig at opfordre det høje Ting til at forkaste dette Ændringsforslag, samt at give sin Tilslutning til samtlige de Ændringsforslag, som Fler-tallet eller Udvalget har stillet.

N. Andersen: Den foreliggende Betænkning saa vel som den ærede Ordførers Udtalelser i Dag indledes med en Redegørelse for, hvorledes Størstedelen af de Midler, som Statskassen skal benytte til Tiendeafløsningen, skal kunne fremkomme paa en efter det ærede Flertals Mening ganske lempelig og næsten umærkelig Maade. Jeg indrømmer for mit Vedkommende, at hvis Regnestykket forholdt sig saaledes, at det i denne Henseende gik til, som Præsten prædikede, saa kunde jeg have sluttet mig til denne Indledning. Men ærede Medlemmer ville vist være enig med mig i, at saaledes vil det ikke gaa til; det vil jo ikke gaa til paa den Maade, at de Summer, som indkomme ved den Forhøjelse, som er foregaaet henholdsvis af Formueskatten og Ejendomsskylden, ville blive henlagte med Kroner og Ører, ene og alene til Benyttelse for Tiendeafløsningen. De Beløb gaa jo ind i Statskassen og blive selvfølgelig anvendte paa samme Maade som Statskassens øvrige Midler. Teoretisk er Beregningen naturligvis rigtig; teoretisk kan det gaa til paa den Maade, som det er opgivet her, men jeg tror ikke, det sker. Jeg vilde i alt Fald have sat betydelig større Pris paa at have haft den højtærede Finansministers Udtalelser for,